

ANNA MARIA KUŹMITOWICZ

AUTOREFERAT

Katedra Ubioru
Wydział Tkaniny i Ubioru
Akademia Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi

Łódź, kwiecień 2019

załącznik nr 1 do wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego

IMIĘ I NAZWISKO

ANNA MARIA KUŹMITOWICZ

MAGISTERIUM

Tytuł magistra sztuki w zakresie projektowania ubioru otrzymany na Wydziale Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi w dniu 12 grudnia 2001 roku.

DOKTORAT

Nadany dnia 25 maja 2015 roku przez Radę Wydziału Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi w dziedzinie sztuk plastycznych, dyscyplinie artystycznej sztuki projektowe. Temat doktoratu: *Struktura dzianiny jako element determinujący formę ubioru i fakturę powierzchni w kontekście autorskiej kolekcji ubiorów dzianych.*

promotor: dr hab. Elżbieta Nawrocka-Staniecka prof. ASP.

Nadanie tytułu adiunkta w roku 2015.

UKOŃCZONE KURSY I SZKOLENIA

- Kurs konstrukcji i modelowania odzieży damskiej lekkiej organizowany przez Krajową Izbę Mody w Łodzi, ukończony 24 marca 2002 roku.
- Szkolenie „Projektowanie wzorów dzianin na komputerowych szydełkarkach firmy Stoll” organizowane przez Katedrę Dziewiarstwa Politechniki Łódzkiej, ukończone 20 stycznia 2013 roku.

PRZEBIEG ZATRUDNIENIA

2002 – 2004r.: praca na stanowisku projektantki ubiorów dziecięcych w firmie AWA w Warszawie.

2004 – 2009r.: zatrudnienie na stanowisku projektantki ubiorów damskich w firmie Layla Fashion w Łodzi.

2007 – 2015r.: pracownik naukowo-dydaktyczny na studiach stacjonarnych na Wydziale Tkaniny i Ubioru ASP im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi; asystentka dr hab. Elżbiety Nawrockiej-Stanieckiej prof. ASP w Pracowni Projektowania Ubioru Dzianego w Katedrze Ubioru.

2015 – do chwili obecnej: adiunkt na studiach stacjonarnych I stopnia Wydziału Tkaniny i Ubioru ASP im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi w Pracowni Projektowania Ubioru Dzianego w Katedrze Ubioru.

2013 – 2015r.: prowadzenie zajęć Technologia dzianiny na studiach stacjonarnych I i II stopnia Katedry Ubioru na Wydziale Tkanina i Ubiór ASP im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi.

2015 – do chwili obecnej: opieka merytoryczna przedmiotu Technologia dzianiny na studiach stacjonarnych I i II stopnia Katedry Ubioru na Wydziale Tkanina i Ubiór ASP im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi.

WSKAZANE OSIĄGNIĘCIE ARTYSTYCZNE

Zgodnie z wymogami formalnymi wskazuję kolekcję ubiorów dzianych *Hybrydy* jako aspirującą do spełnienia warunków określonych w art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 14 maja 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.)

SPIS TREŚCI

str. 5.....	WPROWADZENIE
str. 6.....	DOROBEK ARTYSTYCZNO-PROJEKTOWY PO UZYSKANIU TYTUŁU MAGISTRA SZTUKI (2001-2015)
str. 9.....	DOROBEK ARTYSTYCZNO-PROJEKTOWY PO UZYSKANIU TYTUŁU DOKTORA SZTUKI (2015-2019)
str. 12.....	WSKAZANE OSIĄGNIĘCIE ARTYSTYCZNO-PROJEKTOWE OPIS DZIEŁA
str. 20.....	PRACA DYDAKTYCZNA, DZIAŁALNOŚĆ POPULARYZUJĄCA NAUKĘ I SZTUKĘ
str. 25.....	BIBLIOGRAFIA

WPROWADZENIE

Należę do grupy twórców, którzy w swych działaniach projektowo-artystycznych bazują na wykorzystywaniu właściwości materii znajdującej się w obszarze ich zainteresowań twórczych. Opanowanie metod realizacyjnych w dziewiarstwie, pogłębianie umiejętności i wiedzy wynikających z zastosowanych technik i technologii dziania to dla mnie podstawa określająca w dużej mierze zakres mojej kreacji. Jednakże nie sama technika dziewiarska jest istotą moich działań projektowych. Niezwykle ważne jest dla mnie zgłębianie tajemnic warsztatowych, w taki sposób by wyznaczać nowe możliwości realizacyjne i ukazywać potencjał tkwiący w dziewiarstwie. Odkrywanie związków, jakie zachodzą pomiędzy materią, strukturą, formą i sposobem aranżowania ubioru w przestrzeni oraz relacje tych elementów z ciałem, które determinuje ostateczny kształt powstałych prac, to zagadnienia dla mnie kluczowe.

W 2001 roku ukończyłam z wyróżnieniem studia w Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi i otrzymałam tytuł magistra sztuki w zakresie projektowania ubioru. W czasie studiów kształciłam się w Pracowni Projektowania Ubioru Dzianego oraz w Pracowni Projektowania Dywanu i Gobelinu. Doświadczenia z tych dwu pracowni wykorzystywałam na swej drodze artystyczno-projektowej i wykorzystuję obecnie, łącząc działania związane zarówno z projektowaniem ubioru jak i pracą twórczą w dziedzinie Sztuki Włókna. Wspólnym mianownikiem tych działań jest technika dziewiarska, której wszechstronność daje szerokie spektrum możliwości kreacji. Pozwala mi, z jednej strony, na projektowanie form odzieżowych podporządkowanych zasadom użytkowości, skierowanych do określonego odbiorcy, produkowanych na skalę masową, z drugiej zaś strony umożliwia uzyskanie efektów unikatowych, o charakterze artystycznym. W mojej działalności kieruje mną potrzeba przedstawienia wielu możliwości, jakie daje technika dziewiarska. Nie sposób zaprzeczać użytkowej funkcji dzianiny, wręcz przeciwnie, w wielu moich realizacjach z zakresu projektowania ubioru dla przemysłu ją podkreślam, ale również nie należy jej ujmować możliwości bycia materią o olbrzymim potencjale twórczym i bycia nośnikiem wartości artystycznych. Dzianina jest dla mnie tworzywem wyjątkowym, o niepowtarzalnych, „rzeźbiarskich” cechach budowy, co pozwala na traktowanie materii dziewiarskiej w sposób szczególny, podkreślając jej potencjał zarówno w znaczeniu użytkowym, jak i w sferze idei.

Moją dotychczasową drogę twórczą, zarówno w zakresie projektowania ubioru, jak i działań unikatowych postrzegam jako proces wielowątkowy, w którym wiele czynników ma na siebie wpływ i tworzy wielowymiarowy układ, mogący rozwijać się w kilku przestrzeniach projektowych. Działania z wielu dziedzin mojej aktywności przenikają się - doświadczenia związane z pracą w przemyśle, pogłębianie wiedzy techniczno-technologicznej, praca

naukowo-dydaktyczna oraz ciągłe poszerzanie obszarów poszukiwań, przyczyniły się w dużej mierze do krystalizowania się mojej świadomości i poziomu obecnych działań projektowo-artystycznych. Wpływ na ten stan miały z pewnością moje wcześniejsze doświadczenia.

DOROBEK ARTYSTYCZNO-PROJEKTOWY PO UZYSKANIU TYTUŁU MAGISTRA SZTUKI (2001-2015)

Po ukończeniu studiów, przez wiele lat pracowałam w przemyśle odzieżowym na stanowisku projektantki ubioru. Początkowo projektowałam ubiory dziecięce w warszawskiej firmie AWA, gdzie zetknęłam się z wieloma możliwościami jak i licznymi ograniczeniami wynikającymi ze specyfiki tej firmy. Moim obowiązkiem było dostosowanie się do funkcjonującego w niej parku maszynowego oraz zaznajomienie się z kwestiami ekonomii produkcji, mającymi finalnie ogromny wpływ na cenę i sprzedaż zaprojektowanych przeze mnie ubiorów. Przede wszystkim jednak, musiałam sprostać oczekiwaniom odbiorców o zróżnicowanych potrzebach estetycznych, jednocześnie nie tracąc własnej idei projektowej. Pomimo ogromu pracy i obowiązków projektowanie dla dzieci sprawiało mi wiele zadowolenia i radości. Pracę w przemyśle kontynuowałam przyjmując w 2004 roku stanowisko projektantki ubiorów damskich w firmie Layla Fashion w Łodzi. Oferta przedsiębiorstwa była skierowana do kobiet ceniących w ubiorze połączenie funkcjonalności, swobody, elegancji i wyrafinowanego stylu, kobiet poszukujących stonowanej kolorystyki, ceniących dbałość w doborze szlachetnych tkanin oraz niestandardowych rozwiązań kroju i wykończeń. Największym z wyzwań była umiejętność zaprojektowania kolekcji odpowiadającej oczekiwaniom klientek firmy (głównie zagranicznych) oraz proponowanie własnych rozwiązań projektowych przy jednoczesnym dostosowaniu się, do już od lat wypracowanej przez firmę Layla Fashion estetyki. Powstało tam 11 kolekcji mojego autorstwa, które pod marką *Imprevu design* prezentowane były na wielu targach krajowych i zagranicznych. Do moich obowiązków należało min.: zaprojektowanie całościowej kolekcji damskiej na dwa sezony każdego roku, uzupełnionej o kolekcję ubiorów dzianych, dobór materiałów, nadzór nad powstawaniem realizacji, udział w targach - przygotowanie stoiska, udział w sesjach zdjęciowych oraz przygotowanie pokazów kolekcji. Projektując kolekcje ubiorów dla firmy Layla Fashion miałam okazję uczestniczyć w targach tkanin i dodatków takich jak: Premier Vision w Paryżu, Florencji, Monachium i osobiście dokonywać doboru materiałów do własnych projektów. Uczestniczyłam w forach tendencji i seminariach dotyczących schematów tworzenia trendów oraz zasad budowania kolekcji odzieżowych. Po zakończeniu pracy nad pierwowzorami kolekcje były prezentowane podczas wielu targów sprzedażowych, krajowych i międzynarodowych m.in.: Prêt-à-Porter w Paryżu, Pure w Londynie, Moda UK w Birmingham, CPM w Moskwie, na Międzynarodowych Targach Poznańskich oraz łódzkich Prezentacjach. Biały zestaw odzieży, składający się z sukienki

i żakietu, wykonany z bawełny nagrodzony został Złotym Medalem na Międzynarodowych Targach Poznańskich w 2008 roku. We wszystkich tych targach uczestniczyłam osobiście zdobywając doświadczenia pozwalające wyciągnąć wnioski co do odbioru i sprzedaży kolekcji. Informacje te były ważnymi wytycznymi w projektowaniu na następne sezony. Każda z kolekcji ubiorów była poszerzona o asortymenty odzieży z dzianin, realizowanych przy współpracy z łódzkimi firmami dziewiarskimi: firmą Archimode, Wolle, firmą Piwi Femma, firmą Paola oraz innymi. Były to cenne dla mnie doświadczenia, gdyż zdobywałam wiedzę praktyczną min.: w doborze i zamawianiu przędz od zagranicznych dostawców oraz w projektowaniu z wykorzystaniem właściwości parku maszynowego konkretnej firmy dziewiarskiej. Praca na stanowisku projektanta ubioru pozwoliła mi na poznanie reguł rządzących rynkiem mody, na zaznajomienie się z cyklem życia produktu, na poznanie i zrozumienie zasad, którym podlega projektowanie w firmach odzieżowych. Miałam szanse na poszerzenie mojej wiedzy technicznej i konstrukcyjnej oraz umiejętności korzystania z nowych narzędzi technologii, pozwalających na zdobycie praktycznej wiedzy zawodowej jak i poznania wielowątkowości i złożoności problematyki modowej.

Wszystkie doświadczenia, jakie zyskałam pracując w przemyśle odzieżowym niewątpliwie przyczyniły się do tego, iż we wrześniu 2007 roku wygrałam konkurs na stanowisko asystentki w Pracowni Projektowania Ubioru Dzianego w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. Przez okres trzech lat łączyłam obowiązki wynikające z zatrudnienia na uczelni z pracą w branży odzieżowej. W kolejnych latach obszar moich poszukiwań twórczych przeniosłam w szerszy kontekst Sztuki Włókna. Doświadczenia dotyczące techniki dziewiarskiej, do tej pory związane z projektowaniem ubioru, zastosowałam w działaniach unikatowych, dzięki którym, zwróciłam uwagę na inne możliwości kreacji artystycznej. Przez niemal wszystkie moje prace powstające od początku tego okresu przemawiała fascynacja strukturą. Wokół struktury skoncentrowane były moje działania, które prowadziły do odkrywania różnorodności form i układów, jakie może przybierać tworzywo dziewiarskie. Różnorodność ta uwarunkowana była wieloma czynnikami. Wpływ na końcowy efekt moich prac miał zarówno dobór surowca, zastosowany splot, użyta technika, czy specyfika maszyny, na której powstały. Z kombinacji tych elementów powstawały dzianiny, które poddawałam następnym zabiegom - formowałam je, wywijałam, zastanawiając się jak wyeksponować najbardziej interesujące cechy. Głównie posługiwałam się dzianinowymi elementami o charakterystycznej strukturze, które łączyłam ze sobą w różnorodny sposób upinając je w przestrzenne w formy. Surowiec z jakiego te elementy były wykonane miał duży wpływ na możliwości ich kształtowania. Czasem stosowałam niekonwencjonalne tworzywa, dzięki czemu, podkreślałam przestrzenność oraz strukturalność moich prac. Często wykorzystywałam różnice kolorystyczne dla podkreślenia zasad budowy, czy zaznaczenia efektu głębi. Kolor był podporządkowany strukturze. Zarówno formy jak i kolorystyka były inspirowane elementami zaczerpniętymi z natury. Realizacje z tego okresu mojej działalności prezentowałam podczas V Międzynarodowego

Biennale Malarstwa i Tkaniny Unikatowej EKO-BALT w Gdyni, na 9 i 10 Ogólnopolskiej Wystawie Miniatury Tkackiej w Centralnym Muzeum Włókiennictwa w Łodzi oraz na wielu innych wystawach krajowych i zagranicznych, gdzie prezentowałam zarówno prace artystyczne jak i użytkowe z zakresu projektowania ubioru. Podsumowaniem mojej aktywności z tych lat była indywidualna wystawa tkaniny unikatowej „Struktura & Kolor” w Muzeum Regionalnym w Głownie w 2011 roku. Następnie brałam udział w 8. Międzynarodowym Biennale Artystycznej Tkaniny Lnianej *Z krosna do Krosna*, z którego prace jako wystawę wędrującą można było oglądać w Sarisskiej Galerii w Presovie na Słowacji, w Muzeum Ukraińskiej Kultury w Svidniku na Słowacji oraz w Gocseji Muzeum, w Zalaegerszeg w Węgrzech w latach 2014-2016.

W maju 2015 roku na Wydziale Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi obroniłam pracę doktorską pt. *Struktura dzianiny jako element determinujący formę ubioru i fakturę powierzchni w kontekście autorskiej kolekcji ubiorów dzianych*, której promotorem była dr hab. Elżbieta Nawrocka-Staniecka prof. ASP. Rozprawa doktorska została wyróżniona Nagrodą Prezesa Rady Ministrów w 2016 roku. Została również opublikowana w formie monografii pod redakcją naukową dr hab. Elżbiety Nawrockiej-Stanieckiej, recenzję napisały prof. Dorota Grynczel oraz dr hab. Sylwia Romecka-Dymek. Założeniem pracy było dokonanie analizy wybranych splotów dziewiarskich i technik dziania, uzyskanych dzięki zastosowaniu kombinacji elementów wzorowania pod kątem możliwości tworzenia struktur oraz użycia ich w procesie kształtowania formy odzieży w powiązaniu z fakturą powierzchni. Wsnute na podstawie wyżej wymienionej analizy wnioski posłużyły mi do stworzenia kolekcji ubiorów stanowiących niejako ich zobrazowanie. W pracy przedstawiłam zbiór informacji stanowiący przegląd cech różnych splotów i technik dziewiarskich, dając możliwości wglądu w to, jak struktury w ten sposób uzyskane mogą wpływać na formę i powierzchnię ubioru, jak manipulując zestawieniem elementów wzorowania, uzyskać świadomie zaprojektowaną formę ubioru o określonej fakturze. Analizę przeprowadziłam w oparciu o różne, pod względem technicznym, sposoby dziania - wykonanie ręcznie, przy pomocy maszyn sterowanych manualnie oraz przy użyciu zaawansowanych technologicznie, przemysłowych maszyn dziewiarskich. W autorskiej kolekcji ubiorów przedstawiłam zastosowanie wybranych struktur, które determinują formę i teksturę, omówiłam metody uzyskiwania urozmaiconych powierzchni ubiorów poprzez zestawianie zróżnicowanych splotów oraz poprzez zastosowanie różnych technik dziania. Dokładna analiza ww. zagadnień pozwoliła mi na opracowanie funkcjonalnych form ubiorów, które z jednej strony w obrazowy sposób wykazują powiązania pomiędzy strukturą, formą i fakturą powierzchni, a jednocześnie stanowią autonomiczną wypowiedź artystyczną. Analiza, jaką przeprowadziłam w pracy doktorskiej, była ważnym etapem w moim rozwoju projektowo-artystycznym. Wywarła duży wpływ na moją świadomość projektową i sposób myślenia o ubiorze. Uzyskane rezultaty zainspirowały mnie do poszerzenia obszaru moich zainteresowań. Stały się punktem wyjścia do dalszych działań, sprowokowały do poszukiwań

nowych rozwiązań artystyczno-projektowych. Kolekcja ubiorów dzianych, która powstała w ramach doktoratu zajęła I miejsce w konkursie dla młodych projektantów *YOUNG FASHION AWARD* organizowanym przez Międzynarodowe Targi Mody *Fast Fashion*, Ptak Expo w 2015 roku. Była prezentowana podczas min.: pokazu towarzyszącego *Konkursowi O złoty guzik Boruty* w ramach XXI Spotkań z Modą na Zamku Królewskim w Łęczycy w czerwcu 2015 roku, pokazu *Revlon Fascination Show* w Centrum Promocji Mody w Łodzi we wrześniu 2015, pokazu podczas uroczystej gali towarzyszącej IV Międzynarodowej Konferencji *Polysaccharides and polysaccharide – based advanced materials: from science to industry* w Zamku Królewskim w Warszawie w październiku 2015 roku, *Targów Mody Fashionweare B2B* w Centrum Promocji Mody w Łodzi w lutym 2016, w wystawie pedagogów Katedry Ubioru ASP w Łodzi oraz Katedry Ubioru Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu *Dwie katedry w Galerii U Jezuitów* w Poznaniu w maju 2016 roku oraz na wystawie prac pedagogów Katedry Ubioru ASP im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi pt. *Wspólna Przestrzeń* w Muzeum Etnografii i Przemysłu Artystycznego Instytutu Narodowej Akademii Nauk we Lwowie. Bardzo ważnym dla mnie wydarzeniem była możliwość zaprezentowania na przełomie stycznia i lutego 2016 roku autorskiej kolekcji podczas *Athenas Fashion Trade Show* w trakcie Międzynarodowych Targów Mody w Metropolitan Expo w Atenach, na zaproszenie Pani Ambasador Rzeczypospolitej Polskiej w Grecji Anny Barbarzak.

DOROBEK ARTYSTYCZNO-PROJEKTOWY PO UZYSKANIU TYTUŁU DOKTORA SZTUKI (2015-2019)

Wkraczając, po uzyskaniu stopnia doktora sztuk plastycznych w kolejny okres mojej pracy naukowo-artystycznej byłam gotowa na dalsze wyzwania projektowe i nowe doświadczenia. W 2015 roku wykonałam na zlecenie Kanclerza Uniwersytetu Łódzkiego serię projektów togi dla chóru uniwersyteckiego. Moja praca polegała na zaprojektowaniu formy togi, doborze odpowiedniej tkaniny i dodatków oraz nadzór nad odszywaniem prototypu. Wybrany projekt został zrealizowany i wdrożony do produkcji. W tym czasie zaproponowałam również serię projektów dla ZPDz. Olimpia S.A. w Łodzi na sezon wiosna-lato 2016, z których projekty dwóch modeli wyrobów dziewiarskich zostały włączone do oferty sprzedaży. Kolejnym wydarzeniem na mojej drodze projektowej była realizacja pięciu asortymentów odzieży, tworzących zestaw ubiorów dziewiarskich zatytułowany *Ciepłochron*. Był on prezentowany podczas wystawy *Ochrona. Funkcja a Estetyka* w Galerii ASP na ul. Piotrkowskiej w Łodzi. Wystawa ukazywała różne podejścia, zarówno wykładowców jak i studentów ASP w Łodzi, dotyczące rozwiązań artystyczno-projektowych. Ważnym wyzwaniem naukowo-projektowym, a także wyzwaniem organizacyjnym była dla mnie realizacja pracy badawczej, której byłam kierownikiem, finansowanej ze środków Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach dotacji podmiotowej na utrzymanie potencjału badawczego na rok 2015. Wraz z powołanym zespołem badawczym podjęłam

wykonanie pracy o tytule: *Badanie możliwości połączeń różnorodnych typów dzianin zastosowanych w ramach jednej formy odzieży oraz ich wpływ na efekt wizualny i funkcjonalność w ubiorze*. Celem przeprowadzenia badań była analiza możliwości połączeń szwalniczych dzianin o różnorodnych strukturach, które mogą znaleźć zastosowanie zarówno w realizacji dzianinowych ubiorów unikatowych jak i w masowej produkcji przemysłu dziewiarskiego. W wyniku działań objętych badaniem powstało wiele prób dziewiarskich, które zostały poddane analizie pod kątem ich wpływu na efekty wizualne powiązane z użytkowością. Połączenia elementów dzianin powstałych z wykorzystaniem rozmaitych typów maszyn dziewiarskich o różnych parametrach techniczno-technologicznych dają efekty wizualne, które nie są możliwe do wykonania w jednym procesie dziania, nawet przy użyciu najbardziej zaawansowanych technologicznie maszyn dziewiarskich najnowszej generacji. Podjęcie opracowania zagadnień dotyczących łączenia dzianin o różnych strukturach jest bardzo istotne w odniesieniu do projektowania ubioru dzianego - decyduje o wartościach estetycznych i użytkowych ubioru. Znajomość procesów technologiczno-realizacyjnych związanych zarówno z metodami łączenia dzianin, jak również z technologią dotyczącą tworzenia struktur dziewiarskich, daje szerokie pole do podjęcia działań projektowych – jest początkiem powstania zamysłu twórczego i determinuje proces realizacji odzieży. Na podstawie przeprowadzonej analizy sposobów konfekcjonowania dzianin wybrane połączenia różnorodnych powierzchni znalazły zastosowanie w zrealizowanych dla potrzeb pracy badawczej modelach ubiorów, dając możliwość prezentacji efektów badań w formie zróżnicowanych układów o własnościach estetyczno-funkcjonalnych. Wybrane połączenia dzianin zostały wyselekcjonowane spośród wielu powstałych podczas realizacji badań prób dzianin i pogrupowane pod względem oddziaływania wizualnego, powiązanego z możliwościami technologicznymi. Rezultaty badań zostały zawarte w publikacji (załącznik nr 5), której jestem współredaktorką. Projekty mojego autorstwa ilustrujące podjęte zagadnienie wielokrotnie były prezentowane na wystawach indywidualnych i zbiorowych. Pierwszą z nich była wystawa *Struktura - Faktura - Forma. Łączenie dzianin*, która miała miejsce w Galerii LOOK w Centrum Promocji Mody w Łodzi na przełomie marca i kwietnia 2017 roku. Oprócz modeli odzieżowych na wystawie prezentowane były również wielkoformatowe zdjęcia realizacji oraz katalogi z próbkami osiągniętych rezultatów. Prace te były przedstawione również na wystawie *Struktura Ubioru* w ramach XXIII Spotkań z Modą na Zamku Królewskim w Łęczycy oraz podczas Międzynarodowych Targów Tkanin Fast Textile w Nadarzynie. Istotnym dla mnie wydarzeniem było uczestnictwo w Międzynarodowej Konferencji Naukowo-Technicznej KNITT-TECH w Ciechocinku organizowanej przez Katedrę Dziewiarstwa Politechniki Łódzkiej. Na zaproszenie organizatorów zaprezentowałam uczestnikom konferencji wykład multimedialny dotyczący trendów w ubiorze dzianym na nadchodzący sezon, oraz wystawę pt. *Ubiór – konstrukcja przestrzenna*. Wydarzenie to dało mi szansę na spotkanie z wieloma przedsiębiorcami, naukowcami i specjalistami z branży dziewiarskiej z Polski i całego świata.

Podkreślając wielokrotnie interdyscyplinarność specjalności, jaką jest dziewiarstwo, poruszam się w przestrzeni wspólnej dla rozmaitych dyscyplin. Wiele razy brałam udział w międzynarodowych konferencjach naukowych podejmując różne tematy związane z zagadnieniami projektowymi i realizacyjnymi, dotyczącymi min.: innowacyjnych technologii, trendów, historii ubioru, jak również ekologii i etnografii. Głównym czynnikiem spajającym te wystąpienia jest w wielowymiarowy sposób ujmowana technika dziewiarska, ukazywana w różnych kontekstach. Ciekawym doświadczeniem było uczestnictwo w Międzynarodowej Konferencji Naukowej *Mosty Sztuki, Struktury (nie)codziennosci*, organizowanej przez Wydział Pedagogiczno-Artystyczny Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, która odbyła się w Kaliszu w czerwcu 2017 roku. *Struktury dziewiarskie. Unikatowe i użytkowe aspekty dzianiny* to tytuł mojego wystąpienia, w którym zastanawiam się nad odpowiedziami na pytania: Co stanowi o potencjale i istocie dziewiarstwa? Czy dzianina jedynie naśladuje tkaninę? Czy należy współczesne dziewiarstwo postrzegać w kategoriach tradycji czy innowacyjności? Jakie cechy dzianiny decydują o jej właściwościach i zastosowaniu zarówno w wyrobach o cechach użytkowych jak i eksperymentalnych, codziennych i niecodziennych? Konferencji towarzyszyła wystawa prac artystycznych i projektowych, które zostały opublikowane w katalogu *Mosty sztuki, Struktury (nie)codziennosci*. Obecnie trwają prace nad wydaniem publikacji zawierającej artykuły przygotowane na konferencję. Inne tematy jakie podejmowałam w wystąpieniach na konferencjach to min.: *Dziewiarskie nakrycia głowy – od tradycji do nowoczesności*, podczas międzynarodowego Twórczego Laboratorium *Przez wieki w przyszłość* w Narodowym Muzeum Sztuki Ludowej Huculszczyzny i Pokucia im. I. Kobryńskiego w Kołomyi na Ukrainie, *Inspiracje strojem ludowym w twórczości polskich projektantów ubioru, na wybranych przykładach* podczas międzynarodowej konferencji *Geneza współczesności – samoidentyfikacja w kulturze* w Muzeum Kultury Narodowej Huculszczyzny w Kosowie na Ukrainie, czy wykład pt. *Pasy i krajki jako element polskiego stroju ludowego na przykładzie ubiorów Polski centralnej* w Muzeum Etnografii i Historii Naturalnej w Kiszyniowie w Mołdawii w 2018 roku. Wspomniane wystąpienia towarzyszyły udziałowi w XX i XXI Międzynarodowym Artystycznym Plenerze Tkackim *Samoidentyfikacja we współczesnym dialogu kultur* odbywającym się w Ukrainie i Mołdawii.

Równolegle kontynuowałam aktywność twórczą realizując prace artystyczne w dziedzinie Sztuki Włókna. Pod koniec 2015 roku powstała instalacja *Korowód*, którą tworzą trzy obiekty - ubiory wykonane w technice dziewiarskiej. Realizacje eksponowane były podczas 13 Ogólnopolskiej Wystawy Tkaniny Unikatowej w Centralnym Muzeum Włókiennictwa w Łodzi, prezentowane na plastikowych korpusach podwieszanych od góry. Sylwetki, choć odrębne, połączone są w całość poprzez fragmenty dzianin luźno splewających i przechodzących z jednego obiektu w drugi. Końcówki rękawów stają się początkiem następnych, a elementy przodów przeistaczają się w zakończenia tylnych partii kolejnego modelu. Swą kolorystyką nawiązują do barw zaczerpniętych z natury, stworzone są z wielu zmelanżowanych przędz. Idea przenikania się splewanych form podkreślana jest przez

zastosowane sploty z widocznymi spruciami partii oczek w powierzchni dzianiny. Wykorzystuję tutaj szczególne właściwości materii dziewiarskiej, jej organiczną, niezwykłą plastyczność do przedstawienia obrazu poruszających się, splecionych postaci, dających możliwość wielu interpretacji. Kolejna praca z tego okresu to miniatura *Początek* - tkanina unikatowa, prezentowana podczas 11 Ogólnopolskiej Wystawy Miniatury Tkackiej w Łodzi. Fragmenty strukturalnych dzianinowych powierzchni połączyłam poprzez upięcia w przestrzenne formy i nałożyłam na podobrazie malarskie. Specyficzne koncentryczne ułożenie elementów budujących powierzchnię nasuwa skojarzenia z ideą wyjścia z jednego punktu i możliwością rozwoju i kontynuacji - w szerszym znaczeniu. Podobnie małe formaty mają kolejne prace: *Struktura II* oraz *Droga* czy *Organic Shift*. Ich trójwymiarowość uzyskana jest dzięki zastosowanym surowcom i strukturze, które wpływają na ukształtowanie całości kompozycji i faktury pracy. Ważne dla mnie były poszukiwania i eksperymenty twórcze związane z uchwyceniem współzależności pomiędzy działaniami graficznymi i organicznymi. W centrum uwagi znajdowało się wyeksponowanie miękkości i plastyczności materii przy jednoczesnym zobrazowaniu pewnych treści tematycznych powiązanych z własną często intuicyjną ich interpretacją. Miniatury te prezentowałam uczestnicząc min: w 6th Triennial of Textile Arts w Szombathely Art Gallery na Węgrzech, w wydarzeniu multimedialnym *Quo vadis Domine* w Galerii Tkackiej Na Jatkach we Wrocławiu, w międzynarodowej wystawie *Jedwabny kwiat 2017* w Muzeum Ekologii i Etnografii Karpat w Jaremcy na Ukrainie oraz w V International Biennale of Decorative/Applied Arts w Kiszyniowie w Mołdawii. Kolejna realizacja unikatowa pt.: *Droga światła* była eksponowana podczas wydarzenia *Duch Święty światłością sumień* w Galerii Na Jatkach we Wrocławiu oraz międzynarodowej wystawy pedagogów *Текстильні візії* w Muzeum Narodowym im. A. Szeptyckiego we Lwowie na Ukrainie. W swoich działaniach artystyczno-projektowych czasem sięgałam po inne metody kreacji, tworząc prace w technice filcowania na mokro, haftu czy land artu. Zainteresowanie nowymi środkami wyrazu było spowodowane uczestnictwem w plenerach artystycznych odbywających się w rejonie Karpat, na Ukrainie i w Mołdawii, gdzie miałam sposobność zapoznania się z kulturą i sztuką tamtego regionu, tradycjami a przede wszystkim rzemiosłem i strojem ludowym. Realizacje powstałe pod wpływem inspiracji tymi doświadczeniami były prezentowane podczas międzynarodowej wystawy *Barwy Jaworowa 2017* w Regionalnym Centrum Sztuki Narodowej *Huculska Grażda* na Ukrainie, *Шовкова Косиця 2017* - międzynarodowej wystawie w Muzeum Kultury Narodowej Huculszczyzny w Kosowie na Ukrainie, wystawie plenerowej w Muzeum Art Eco Butuceni w Mołdawii czy podczas Festiwalu Centennial w ramach wystawy artystki Eleonory Romanescu w Kiszyniowie w Mołdawii.

(dokumentacja dorobku projektowo-artystycznego powstałego po otrzymaniu stopnia doktora sztuki - zał. nr 3)

WSKAZANE OSIĄGNIĘCIE ARTYSTYCZNO-PROJEKTOWE

OPIS DZIEŁA

Następny ważny etap mojego rozwoju projektowo-artystycznego to zrealizowanie kolekcji *Hybrydy*, w dużej mierze będącej wynikiem własnych fascynacji i przekonań artystycznych. W pracy nad nią starałam się stosować uniwersalne, ponadczasowe zasady projektowe, nie odnosiłam się do powierzchownych trendów, które szybko tracą na wartości. Kolekcja odzwierciedla moje refleksje na temat scalania się dziedzin projektowych i artystycznych, powodujących powstawanie nowych obszarów działań artystycznych, których zakresy nakładają się na siebie. Jest wyrazem emocji towarzyszących mi w trakcie pracy nad projektem związanym z ukazywaniem złożonych relacji pomiędzy materią dziewiarską, jej strukturą, formą i właściwościami ubioru a przestrzenią w kontekście człowieka. Kolekcja jest w pewien sposób kontynuacją problematyki poruszanej w pracy doktorskiej, stanowi jednak odrębne zagadnienie związane z nowym tematem oscylującym wokół wpływu użytych surowców na końcowy efekt działań projektowych. Kolekcja ubiorów *Hybrydy* składa się z dwu nawzajem uzupełniających się części, zbudowana jest z 27 asortymentów odzieży tworzących 15 zestawów, wykonanych w technice dziewiarskiej. Oprócz ubiorów, od podstaw wykonywanych przeze mnie na maszynach dziewiarskich, w zestawach znajdują się suknie i spódnice konfekcjonowane z dzianin metrażowych. Formy ubiorów ewoluują od form odzieżowych do obiektów o charakterze wizyjnym. Manipulacja proporcjami, kształtami, fakturami powierzchni, wynikającymi z wewnętrznej budowy dzianiny spowodowała utworzenie zróżnicowanych przestrzennie konfiguracji strukturalnych. Bezpośrednie nawiązania do tematyki odnoszącej się do wieloaspektowego wykorzystania techniki dziewiarskiej i chęć wyrażenia zamysłu artystycznego osadzonego w

konkretnej technologii, w oparciu o eksperymenty z użytymi surowcami to główne założenia projektowe omawianej kolekcji. W wyniku tych działań powstaje autorski ubiór-obiekt, będący hybrydą łączącą modę, rzeźbę, architekturę i rzemiosło artystyczne, przez co granice między tymi dziedzinami zacierają się. Użyta technika to hybrydowe dzianie z wątkiem, które spaja metodę dziewiarską z tkacką.

Kolekcja stanowi wyraz poszukiwań nowatorskich rozwiązań dotyczących ukazywania współzależności między użytymi materiałami i sposobem ich zastosowania w procesie dziania oraz wpływu tych elementów na formę ubioru. Wcześniejsze doświadczenia skłoniły mnie do większego zastanowienia się nad samą materią dzianiny, podstawą wszystkich jej właściwości – wewnętrzną konstrukcją, która pozwala na wyeksponowanie techniki dziewiarskiej jako niezwykle kreatywnego, wielowymiarowego medium. Poszukuję nowych środków plastycznego wyrazu, eksperymentuję z tworzywem, „wsluchuję się” w naturalną budowę dzianiny, jednocześnie poprzez stosowany budulec świadomie ją zmieniam i kształtuję. Na bazie tradycyjnych technologii rozwijam własne autorskie projekty,

wzbogacam, poszerzam zakres stosowanych materiałów, które w znaczny sposób warunkują ich specyficzne ukształtowanie. Kolekcja „Hybrydy” składa się z dwu części. W pierwszej, eksponuję możliwości powstawania ubiorów o różnych układach przestrzennych z wykorzystaniem (w przewodzie) standardowych przędz. Stosowane surowce i sploty dziewiarskie determinują kształty i faktury ubiorów, dają możliwość tworzenia trójwymiarowych aranżacji w oparciu o formy wywodzące się z układów wertykalnych i horyzontalnych (rządki i kolumnienki) - elementów leżących u podstaw budowy materii dziewiarskiej. Dają możliwość komponowania form odzieżowych, które wykraczają w przestrzeń, tworzą wewnętrzny obszar pomiędzy ciałem człowieka a ubiorem, odważnie poszerzają teren przynależny użytkownikowi. Budują napięcia poprzez zestawienia form działających zdecydowanymi liniami o wyraźnych kierunkach w układach zrytmizowanych z formami zaokrąglonymi, obłymi, wycinkami koła. Tworzywo budujące ubiór, zgodnie z moją intencją, zachowuje się różnorodnie: częściowo sterczy, częściowo poddaje się sile ciężenia i miękko opada, uzależnione od ruchu użytkownika zyskuje nowe wartości oraz możliwości kreowania zmiennych układów kompozycyjnych.

Pierwsza część kolekcji prezentuje proces poszukiwań, podczas gdy druga część stanowi efekt konsekwentnego rozwoju koncepcji artystycznej. W drugiej części kolekcji w większej mierze kładę nacisk na zastosowanie autorsko dzianych struktur z udziałem różnorodnych surowców. Te elementy, które w części pierwszej są jedynie dodatkiem, w kolejnym etapie stają się podstawą moich działań. Zastosowane w procesie tworzenia zróżnicowanych materiałów oraz technik dziania z wątkiem pozwala na uzyskanie spektakularnie działających form, faktur, układów przestrzennych, w których partie lekkie, prześwitujące przeplatają się z ciężkimi i masywnymi, wywodzące się z geometrii z organicznymi. W dzianinie przestrzenie pomiędzy poszczególnymi włóknami uzależnione są od zastosowanego splotu i techniki dziewiarskiej, podlegają ciągłym naprężeniom i wykurczom, poddawane siłom ciężkości i sprężystości, układają się w zróżnicowany sposób na ciele człowieka. Przędze same w sobie posiadają własną bogatą strukturę, ułożone w sploty tworzą bardziej skomplikowane konstrukcje. Obserwując je w powiększeniu dostrzec można wewnętrzny misternie skonstruowany świat.

Pierwszoplanową rolę odgrywa zróżnicowanie materiału włókienniczego, który stosuję do tworzenia autorskich koncepcji dzianin. Sięgam do podstaw, do elementarnych zasad budowy materii dziewiarskiej. Istotna jest dla mnie struktura wewnętrzna przędzy, z której powstaje dzianina. Budowa zastosowanych przędz uwarunkowana jest różnymi czynnikami, m.in. składem surowcowym oraz rodzajem połączeń włókien względem siebie. Ten sam splot wykonany z innego rodzaju przędzy może dawać inne wrażenia wizualne i posiadać inne właściwości determinujące funkcję użytkowania. W efekcie dzianina w moich projektach po części przybiera cechy przędz, z których jest wykonana i jest bardzo zróżnicowana np.: lekka, miękko układająca się, ciężka, sprężysta, sztywna, połyskliwa i metaliczna, matowa, półprzeźroczysta lub skonsolidowana i zwarta.

Opieranie zamysłu twórczego na doborze i odpowiednim zastosowaniu materiału włókienniczego cechuje kreację wielu artystów. Formy ubiorów, jakie tworzą tacy projektanci jak: Sandra Becklund, Marc Fast, Johan Ku czy Sao Jen Chen są bezpośrednio związane z tworzywem a bryła ludzkiego ciała jest pretekstem do konstruowania dzianinowych struktur w oparciu o zróżnicowanie i celowe zastosowanie materiału wyjściowego. Jako projektantka ubioru dzianego podejmuję decyzje na wielu etapach powstawania realizacji: od wskazania budulca dzianiny do doboru sposobu ułożenia przędz poprzez sploty i techniki dziania. Dzięki możliwościom kontroli nad tak wieloma czynnikami na wszystkich etapach realizacji projektu mam wpływ na ostateczną, szeroko rozumianą strukturę odzieży. Podzielam opinię projektantki ubioru Sandry Becklund, która o możliwościach wynikających z pracy w technice dziewiarskiej wypowiada się następująco: *„To jest wolność tworzenia własnego materiału podczas pracy. Dla mnie jest to wyzwanie absolutne”*¹. Jean Merrill spostrzega: *„Dziewiarz musi myśleć trójwymiarowo za pomocą jednej nitki”*². Dokonując wyboru surowców, sposobu ich ułożenia w realizowanym elemencie dzianiny, jego wielkości, a w końcowym etapie także formy sylwetek, poruszałam się pomiędzy kreacją artystyczną a wymogami warsztatowymi, łącząc własną wizję projektową z wieloma technicznymi uwarunkowaniami.

W kolekcji *Hybrydy* wykorzystuję różnorodne surowce: przędze typowo dziewiarskie - standardowe o prostej budowie - przędze bawełniane, akryl z domieszką poliamidu, jak i szerokie spektrum materiałów niekonwencjonalnych, nie będących klasycznym budulcem w dziewiarstwie, o różnych parametrach technicznych: surowców typu monofilament poliamidowy, gumki w oplocie w kolorze bieli i srebra, sznurki bawełniane i poliestrowe, tasiemki i inne. Aby możliwe było użycie tych nietypowych surowców celowo zastosowałam niestandardowy sposób realizacji, jakim jest dzianie z wątkiem. Metoda jest znana od wielu lat, ale nie jest zbyt powszechnie stosowana. Przeważnie używa się techniki dziania z wątkiem aby móc uzyskać wzmocnioną powierzchnię, nie tak elastyczną jak dzianina bez wątku. To w pewnym sensie połączenie techniki dziewiarskiej i techniki tkackiej. W przypadku moich działań stosuję tę technikę w celu zwiększenia możliwości użycia zróżnicowanych materiałów wyjściowych, a to w sposób bezpośredni przyczynia się do poszerzenia zakresu możliwości kreacji artystycznej. Jako wątek stosuję surowce, które ze względu na brak rozciągliwości nie mogą być użyte w dzianiu przy użyciu maszyn dziewiarskich lub też takie, których elastyczność jest tak duża, że powodowałyby zaciskanie się przędzy na igłach maszyny i uniemożliwiała dalszą pracę.

W prezentowanej kolekcji ubiorów właściwości materii dziewiarskiej określane przez zastosowane surowce i sploty odgrywają najistotniejsze znaczenie, mają wpływ na zachowanie się form w przestrzeni, które ulega modyfikacji wraz ze zmieniającą się

¹J. Sissons, *Basics, Knitwear, Fashion Design 06*, AVA Publishing SA, 2010, s. 9

²J. Merrill, G.DeMeyere, Karen Ben-Horin, *The Sweater. A history*, Schiffer Publishing Ltd, Atglen, 2017, s. 184

wielkością powierzchni dzianiny i ich masą. W niektórych przypadkach na efekt końcowy ma wpływ nierównomierność kurczenia się przędz, szczególnie elastycznych gumek w oplocie. W pewnej mierze są one w stanie same kształtować fakturę powierzchni i ułożenie przestrzenne dzianiny i ubioru. Zwłaszcza jest to zauważalne po zdjęciu elementów dzianych z maszyny, gdy są poddawane „relaksacji” – procesowi dojścia do naturalnych, niewymuszonych rozciągnięciem na maszynie rozmiarów i objętości. Widoczne jest wtedy niemal ich „poruszanie” się i „życie” polegające na własnym formowaniu, powstawaniu miejsc z nierównomiernie rozproszonymi pętelkami na powierzchni. Można to zaobserwować w modelach o numerach 1, 2, 6, 7 z drugiej części kolekcji. W innych realizacjach nr: 3, 4, 5 różnorodność stosowanych materiałów-przędz użytych jako wątek powoduje nawarstwienia, zgrubienia oraz zmianę układu obszarów silniejszego lub słabszego konsolidowania się materii dziewiarskiej, co z kolei ma wpływ na przestrzenność wykonanych elementów, a w ostateczności na specyficzną fakturę i formę całości ubioru. W zależności od doboru i ułożenia surowców oraz wydzielenia igieł w łożu maszyny dziewiarskiej różnicuje powierzchnię dzianiny, rozmieszczam zmiennie kompozycje o zrytmizowanych układach pasowych. W większości modeli stosuję również partie powierzchni dzianin, w których używam jako przędzy podstawowej monofilamentu poliamidowego typu żyłka włókiennicza. Ten zabieg powoduje utworzenie półprzeźroczystych powierzchni, w których wprowadzony wątek jest widoczny w postaci układów linii. Szczególnie jest to zauważalne w modelach nr 4 i 8, gdzie pasma wątku zastosowane w elementach ubioru zestawionych w przestrzenną konstrukcję tworzą nakładające się na siebie „rysunki” zbudowane z misternych „kresiek” o zmiennych kierunkach, przebiegach, grubościach i walorach. Ukazują czasem to co we wnętrzu ubioru – ciało użytkownika, a czasem zakrywają je w gmatwaniu ulotnej „tkanki” dziewiarskiej.

Istotnymi elementami wizualnymi, jakie wynikają z zastosowanej techniki są również wystające na brzegach realizowanych elementów dzianin zakończenia wątku. Za każdym razem ręcznie docinany i przekładany wątek może być różnorodnie formowany. W moich realizacjach czasem sphywa luźno i w postaci długich pasm, opadając tworzy dalsze układy przestrzenne, a czasem przycięty krócej, widoczny jest w postaci charakterystycznych sterczących końcówek. Celowo eksponuję to zjawisko. Generuje ono nowe efekty wizualne, zwiększając ekspresję wyrazu całości ubioru. Nie są to elementy „sztucznie” dodane, lecz wynikają bezpośrednio ze stosowanej techniki, są integralnie związane z procesem dziania.

Przestrzeń jest bardzo ważnym czynnikiem w wielu moich realizacjach. W kolekcji *Hybrydy* postanowiłam zastanowić się nad kwestią wpływu zastosowanych surowców oraz struktury dzianiny na ukształtowanie przestrzenne ubioru. Termin „przestrzeń” posiada wiele kontekstów i mnogość interpretacji. W odniesieniu do ubioru można mówić o przestrzeni jako obszarze, który dana forma jest w stanie w sobie zawrzeć. Należy również zdawać sobie sprawę, że ostateczny kształt odzieży jest determinowany przez znajdujące się nim ciało ludzkie. Ubiór dziany jest szczególnym przykładem tej zależności – dzianina dzięki swej

strukturze łatwo dostosowuje swoją formę do kształtu użytkownika, natomiast bez wewnętrznego wsparcia opada poddając się sile grawitacji. Wielu projektantów odzieży zadaje sobie pytanie w jaki sposób dwuwymiarową płaszczyznę materiału należy dopasować do trójwymiarowego kształtu ludzkiego ciała. W przypadku dzianiny jest to oczywiste – jej elastyczność daje możliwość dostosowania wyrobów do użytkownika bez skomplikowanych cięć konstrukcyjnych i zaszepek. Pomaga w tym zabiegu również znajomość różnorodności splotów i ich właściwości oraz technik dziewiarskich. Z wielu obserwacji i doświadczeń wynikających z pracy nad kolekcją wynika, że zachowanie się form w przestrzeni zdecydowanie uzależnione jest od parametrów materiału wyjściowego, rodzaju splotu jak też wielkości elementów dzianiny. Projektując i realizując modele ubiorów przykładam dużą uwagę do uchwycenia i podkreślenia ich przestrzenności. Nie opinam, nie zniewalam, nie kształtuję ciała, lecz przeciwnie daję swobodę, pozwalam by ubiór układał się i formował naturalnie, by „żyć” własnym wewnętrznym życiem. Celebрую japońskie „ma” – istotny element odbierania przestrzeni mającej swój własny kształt i układ. Aby ten efekt wyeksponować stosuję oversizowe formy ubioru, kładę nacisk na umiejętne użycie odpowiednich materiałów i surowców włókienniczych. Rezultaty są szczególnie widoczne w modelach nr 1, 2, 3, 6 i 7 części I oraz nr 4, 7 i 8 części II.

Ruch człowieka prowokuje przemieszczanie się całej formy odzieżowej, jest powodem zmienności i przesunięć partii dzianiny względem siebie. Zauważyć można również inne zjawisko – nie tylko użytkownik może się przemieszczać, podobne zmiany wizualne można zaobserwować gdy porusza się osoba oglądająca. Zmiana punktu widzenia odbiorcy powoduje, że obiekt oglądany z różnych stron wygląda odmiennie. Przestrzenność zewnętrzna jak i wewnętrzna uwidoczniła przez półprzezroczystość powierzchni i formy ubioru, sprawia wrażenie istnienia innych przestrzeni, do których obserwator uzyskuje możliwość dostępu. Zmienność ukształtowania bryły ubioru ściśle powiązana jest z zastosowanymi surowcami, wynika z jego organicznej budowy i w znacznym stopniu dynamizuje jego „architekturę”. Trójwymiarowe konstrukcje dzianinowe tworzę często przez nawarstwianie, zrytmizowanie i powielanie, wykorzystując ich naturalną układalność w poszczególnych sylwetkach. W niektórych modelach (nr 1, 2 i 4 część II) dzięki właściwościom odpowiednio użytych przędz oraz kombinacji splotów powstają miękkie, opadające formy. Spływają swobodnie poddając się siłom ciężenia i stanowią pewną przeciwwagę dla innych form sterczących, lekkich i przestrzennych (modele nr 5 i 8).

Odkrywanie tekstur, objętości i zmienności form w nawiązaniu do cielesności człowieka to cel mej pracy. Obierając ciało ludzkie jako główny punkt odniesienia pracuję metodą „kolażu trójwymiarowego”, wykonuję poszczególne panele dzianiny, następnie pomnażam je i dołączam do innych, dopóki nie staną się ubiorem. Cenię pracę z materiałem dziewiarskim poprzez upinanie jej na manekinie lub na własnym ciele – tak też powstały wszystkie realizacje w kolekcji *Hybrydy*. Nowe możliwości wynikające z bezpośredniego kontaktu z dzianiną wykorzystuję do tworzenia różnorodnych aranżacji przestrzennych

elementów ubioru, zdając sobie sprawę z faktu, iż nie udałoby się ich uzyskać projektując na płaskim papierze czy na ekranie komputera. Dopiero obserwacja uzyskanych efektów i zastanowienie się nad nimi prowadzi do dalszych rozwiązań. Nie zawsze zrealizowana praca jest efektem jaki zamierzałam osiągnąć i często bywa, że wielokrotnie zmieniała się w trakcie powstawania. Podążam za tym co podpowiada mi sama dzianina i intuicja. Kieruję się często „szeptami” jakie wynikają z realizowanych elementów, uzyskuję następne rozwiązania rozwijając te istniejące. Staram się dostrzegać potencjał nawet w małej próbce dzianiny poszukując jej nowego zastosowania.

Respektując wewnętrzną budowę dzianiny i wynikające z niej pionowy i poziomy poszczególnych rzędów i kolumnienek, konstrukcje wszystkich zrealizowanych ubiorów wpisują się w formy prostokątów. W pracy nad kolekcją starałam się zachować pewien ład kompozycyjny, dlatego forma każdego z prezentowanych modeli ubioru została zbudowana na zasadzie wyjścia od prostego kształtu początkowego - bez cięć konstrukcyjnych. Wybór takiej ogólnej zasady budowy kolekcji ma na celu zwrócenie szczególnej uwagi na podkreślenie bogactwa faktury powierzchni oraz formy ubioru. Starałam się uzyskać odpowiednią kompozycję odzieży, manipulując zestawieniami splotów w dzianinie, nie zmieniając ilości oczek w jej szerokości. Zastosowanie prostych form konstrukcyjnych daje możliwość skoncentrowania się na zmianach wizualnych, jakie następują na skutek zastosowania różnorodności surowców i splotów budujących daną powierzchnię.

Wszystkie modele w kolekcji wykonałam własnoręcznie przy użyciu szydełek płaskich saneczkowych - maszyn sterowanych manualnie, wykorzystując maszynowo-ręczne metody wytwarzania ubiorów. Urządzenia te pozwalają na tworzenie dzianiny w sposób eksperymentalny, swobodne dobieranie przędz w trakcie dziania, użycie niestandardowych materiałów włókienniczych o różnym składzie surowcowym, różnej grubości, gramaturze i specyfice. Dzięki wykorzystaniu tego typu maszyn możliwe jest wstrzymanie pracy w każdym momencie i ingerencja w trakcie powstawania dzianiny. Możliwe jest również stosowanie metody dziania z wątkiem, która w kolekcji Hybrydy jest zabiegiem istotnym, dającym duże możliwości różnicowania działań projektowo-realizacyjnych. Te rzemieślnicze sposoby tworzenia dzianin uważam za bardzo cenne i twórcze.

O działaniu koloru pisze Katarzyna Kobro: „Wprowadzając kolor do bryły, rozbijamy ją. Kolor dematerializuje bryłę. (...) Kolor w zetknięciu z przestrzenią odbija na nią wpływ swej energii”³. Od początku pracy nad kolekcją postawiłam na świadome ograniczenie koloru, aby móc w pełni wyeksponować interesujące mnie zróżnicowanie formy i faktury. Rezygnacja z silnie działającego koloru pomaga mi wydobyć najistotniejsze dla mnie walory dzianiny. Aby energia koloru nie rywalizowała z fakturą dzianin, postawiłam na biel, która podkreśla jednolitość realizacji i daje możliwość zwrócenia uwagi na struktury odzieży. Jest to barwa

³ K. Kobro, W. Strzemiński, *Kompozycja Przestrzeni. Obliczanie rytmu czasoprzestrzennego*, tom II Biblioteki „a.r.”, Łódź, 1931, str. 93

w wielu kulturach kojarzona z niewinnością, czystością duszy, ciała i umysłu, nieskazitelnością, doskonałością, jest synonimem absolutu, duchowości, początku lub końca. Biel jest również łączona z elegancją i kreatywnością. Będąca symbolem wielu wartości biel, to dla mnie przestrzeń, wolność, lekkość i swoboda. Barwa biała odbija najwięcej promieni słonecznych ze wszystkich barw, ma maksymalną wartość jasności, co w mojej kolekcji powoduje koncentrację uwagi na strukturze wewnętrznej i przestrzenności konstrukcji. Te czynniki sprawiły, iż wybrałam biel jako właściwy kolor, który wprowadza zjednoczenie i ład. Wszystkie modele w projekcie *Hybrydy* zrealizowane są w odcieniach bieli, jedynie dwa modele z Części I wykonane są z przędzy w kolorze bardzo jasnej szarości. Oprócz dominującej bieli i dodatku jasnej szarości stosuję w realizacjach również kolor srebrny. Pojawia się on w postaci gumki w oplocie stosowanej jako wątek. Srebrny – jak kruszec, któremu zawdzięcza swą nazwę, jest powszechnie uważany za kolor szlachetności wewnętrznej, rycerskości i głębokiej duchowości. Jego metaliczny błysk dodaje ubiorom elegancji, nawiązuje do „sacrum”. W prezentowanej kolekcji wprowadzenie srebrnego wątku miało na celu podkreślenie zasad wewnętrznej budowy dzianiny, zróżnicowanie jej powierzchni, pozwoliło na delikatne działanie subtelnego kontrastu. Zbliżony, jednorodny jasny walor oraz dominująca biel podkreślają spójność i harmonię kolorystyczną kolekcji.

Zacieranie się granic między dziedzinami artystycznymi i projektowymi to coraz bardziej powszechne zjawisko charakterystyczne dla współczesnego świata. Moje działania są skoncentrowane na koncepcji zwiększania wachlarza możliwości projektowych w ubiorze dzianym i ukazywania złożonych relacji pomiędzy designem a sztuką. Większość tych działań, dokonujących się na styku świata artystycznego i użytkowego można przenieść w uniwersalną przestrzeń projektową i stosować w ubiorach dużo bardziej funkcjonalnych. Mam nadzieję, że koncepcję tę dalej będę rozwijać, eksponując jej wszechstronne zastosowanie. Przeprowadzone eksperymenty dają również olbrzymie możliwości zastosowania w dydaktyce, ukazują potencjał dziewiarstwa i poszerzają bazę rozwiązań projektowo-realizacyjnych. Mogą stanowić swoisty próbnik efektów uzyskanych dzięki zastosowaniu zróżnicowanych surowców i technice dziania z wątkiem.

Kolekcja *Hybrydy* część I była prezentowana na wystawie *Forma Hybrydy* w Galerii VDA Vilnius Academy of Arts na Litwie w maju 2018 roku, którą zorganizowałyśmy wspólnie z dr hab. Dorotą Sak. Część I i II kolekcji zaprezentowałam na dwu wystawach: *Studium Materii* w Centrum Sztuki Mościce w Tarnowie w grudniu 2018 oraz *Materia-Struktura-Forma* w Lwowskiej Narodowej Akademii Sztuki w lutym 2019 roku. Realizacje z tej kolekcji pokazałam również w czasie Lviv Fashion Week - 23 marca 2019 roku, na który otrzymałam zaproszenie od organizatorów po ostatniej wystawie. Było to cenne dla mnie doświadczenie, gdyż zarówno ja, jak i zgromadzona publiczność, mogliśmy zobaczyć ubiory prezentowane na modelkach w ruchu, w nieco innej niż dotychczas odsłonie.

O moich pracach prezentowanych na wystawie *Materia – Struktura – Forma* wypowiedział się profesor, historyk sztuki, rektor Lwowskiej Narodowej Akademii Sztuk

Roman Jaciw: „Anna Kuźmitowicz ma swoją jasną koncepcję projektowania odzieży. (...) To koncepcyjna autorska wystawa, która pokazuje metodologię autorki, która już od dawna projektuje kolekcje ubiorów i myśli współczesnymi kategoriami sztuki. Anna Kuźmitowicz ma swoje wyjątkowe rozumienie piękna i harmonii, rozumienie materiału i tych formalnych czynników, które wchodzi w każdy ubiór czyniąc go arcydziełem”.

„Jeśli uważnie się przyjrzeć środkom artystycznym, którymi operuje autorka, to zobaczymy to bogactwo różnorodnego traktowania materii, kombinacje różnych czynników i elementów, dzięki którym Anna Kuźmitowicz osiąga wyobraźnią spójność asocjacyjną. Jeśli przyjrzymy się bliżej każdemu modelowi, to każdy zrozumie, że ma do czynienia z wybitną twórczością artystki, która daje bardzo ciekawe impulsy dla rozwoju wielu branż: i tkaniny artystycznej i wzorów, i rzeczywiście uniwersalnej dziedzinie, która łączy w sobie różne rodzaje sztuki na interdyscyplinarnym poziomie”⁴.

Pani Zenovia Tkanko - historyk sztuki, profesor Katedry Projektowania Ubioru Lwowskiej Narodowej Akademii Sztuki na wernisażu wystawy powiedziała: „Tacy pedagodzy, jak pani Anna, są nosicielami tradycji, wiedzy i metodologii Łódzkiej Szkoły Włókienniczej. I rzeczywiście, wystawa jest imponująca. Minimalistyczna z maksymalną ekspresją”⁵.

"Anna Kuźmitowicz zaprezentowała swoją niezwykle oryginalną twórczość. Zaskakuje jej sposób prezentacji i estetyka, — powiedział Kierownik Katedry Historii i Teorii Sztuki Lwowskiej Narodowej Akademii Sztuki, profesor Halina Stelmaszczuk - W każdym modelu umiejętnie łączy różne faktury. Ktoś zobaczy w tych pracach grecki chiton, a ktoś inny rzymską tunikę, którymi pewnie pani Anna zainspirowała się, tworząc stroje. Każda rzecz jest wykonana bardzo dokładnie, każda rzecz jest niezwykle estetyczna. Zadziwiającym jest to, że w wystawie wykorzystywano wyłącznie biały kolor i to, jak poprzez zastosowanie różnorodnych faktur i technik każdy model brzmi w sposób szczególny".

Autor artykułu Dmytro Płachta w podsumowaniu napisał: „Opinii faktycznie jeszcze było sporo. W szczególności, historycy sztuki i po prostu goście podkreślali "wysoką szlachetność form modeli, co zapewnia estetyczną przyjemność i „poczucie napełnienia sakralnej treści w pracach”⁶.

(dokumentacja wskazanego osiągnięcia artystyczno-projektowego - opis dzieła - zał. nr 2)

PRACA DYDAKTYCZNA, DZIAŁALNOŚĆ POPULARYZUJĄCA NAUKĘ I SZTUKĘ

Pracownia Projektowania Ubioru Dzianego na Wydziale Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi jest jedyną w Polsce jednostką tego

⁴ R. Yatsiv. gazeta «День» www.day.kyiv.ua №18-19, str. 17

⁵ Z. Tkanko, ibidem

⁶ D. Płachta, ibidem

typu, kształcąca studentów w zakresie projektowania odzieży z dzianin, powstałych według autorskich koncepcji. Dziewiarstwo jest skomplikowaną dyscypliną projektową, wymagającą zarówno od studenta jak i wykładowcy szczególnego zaangażowania, cierpliwości a przede wszystkim połączenia wszechstronnej znajomości zagadnień technologicznych z wiedzą teoretyczną popartych praktyką. Słowa znanej holenderskiej trendsetterki Li Edelkoort doskonale ilustrują złożoność tej dziedziny projektowej: „Istota i piękno dzianiny leży w tym, że projektant wymyśla wszystko od początku, bo tworzy splot, chwyt, grubość, wybiera kolor, decyduje się na fakturę i kształt, w tym samym czasie opracowując swoje własne wykończenia i detale”⁷. Możliwość wpływu na tak wiele czynników, kształtujących zarówno formę ubioru jak i strukturę dzianiny oraz wzór powierzchni, może przysporzyć projektantowi trudności w ich jednoczesnym opanowaniu. Młodzi adepci trudnej sztuki projektowania ubioru dzianego wymagają wyjątkowego podejścia dydaktycznego i wsparcia w zrozumieniu zasad nią rządzących.

Podjmując w październiku 2007 pracę w macierzystej uczelni, miałam możliwość współpracy z dr hab. Elżbietą Nawrocką-Staniecką jako jej asystentka. Wiedza, kompetencje oraz dorobek Pani Profesor jako wykładowcy miały i mają nadal duży wpływ na moją pracę dydaktyczną i drogę projektowo-artystyczną. Zasady wypracowanego przez nią systemu edukacyjnego staram się kontynuować wprowadzając własne zadania projektowe powstałe przez pryzmat moich doświadczeń i spostrzeżeń. W trakcie pracy na uczelni podnosiłam swoje kwalifikacje - ukończyłam szkolenie „Projektowanie wzorów dzianin na komputerowych szydełkarkach firmy Stoll” organizowane przez Katedrę Dziewiarstwa Politechniki Łódzkiej, które stało się dodatkowym atutem w pracy dydaktycznej. Po otrzymaniu stanowiska adiunkta w 2015 roku prowadzę samodzielnie zajęcia ze studentami na studiach stacjonarnych I stopnia (licencjat) i jestem promotorem prac dyplomowych tej grupy słuchaczy. Wszystkie doświadczenia jakie zyskałam podczas pracy zawodowej oraz dodatkowych kursów staram się przekazywać studentom, zapoznawać ich z realiami pracy projektanta. Wykorzystuję zdobytą wiedzę i umiejętności do wspomagania ich świadomości i wielopoziomowego rozwoju myślowego i kreatywnego. Zadaniem prowadzącego jest niesienie pomocy studentom w kształtowaniu osobowości twórczej, wsparcie w znalezieniu własnego języka wyrazu plastycznego i formułowaniu autorskiej wypowiedzi artystycznej. Zdaję sobie sprawę z odpowiedzialności i wagi tego zadania. Jako osoba udzielająca się w Zespole ds. Zapewnienia Jakości Kształcenia dla kierunku Wzornictwo oraz Tkanina i Ubiór (od czerwca 2013 do września 2016) miałam możliwość opracowywania wytycznych określających zakładane efekty kształcenia studentów uwzględniające ich wiedzę, umiejętności i kompetencje społeczne. Dająca mi dużo satysfakcji praca ze studentami oparta jest na systemie prezentacji, zadań, seminariów oraz korekt, którym towarzyszą rozmowy i dyskusje nad projektami. Program Pracowni zakłada kształcenie studentów od podstaw, zaczynając od wprowadzenia bazowych informacji z dziedziny projektowania

⁷ Li Edelkoort, Sissons Juliana, *Basics, Knitwear, Fashion Design 06*, AVA Publishing SA 2010, s. 65, tłumaczenie własne.

ubioru dzianego. Zajęcia mają na celu zdobywanie wiadomości teoretycznych i doskonalenie umiejętności praktycznych w zakresie projektowania odzieży spełniających oczekiwania danego odbiorcy, oraz czytelnej prezentacji autorskiego projektu. Zagadnienia w ćwiczeniach są tak wprowadzane, aby student zdobywał wszechstronną wiedzę na temat możliwości: kreowania faktury ubioru i jego formy, koloru, wzoru strukturalnego i barwnego. Dotyczą pogłębiania zdolności dostrzegania relacji pomiędzy budowaną a formą i przestrzenią w ubiorze, wykorzystywania idei artystycznych i wiedzy technologicznej do przekazywania i określenia własnego stylu, znajomości trendów w modzie i łączenia ich z indywidualnością twórczą. Odpowiednie przeprowadzenie procesu projektowego i dogłębna analiza wytycznych, jest cenną podstawą dalszych działań realizacyjnych. Jednakże w projektowaniu ubioru, szczególnie w technice dziewiarskiej, to dopiero jeden z etapów pracy nad produktem. Niezmiernie ważne są następane stadia pracy takie jak przeniesienie zamysłu projektowego na język techniczno – realizacyjny dzianiny oraz konstruowanie elementów i ostatecznie ich konfekcjonowanie. Materia ta rządzi się własnymi zasadami związanymi z wieloma wytycznymi materiałowo-technologicznymi. Poznanie ich i opracowanie na tej podstawie praktycznych metod realizacji i środków wyrazu jest niezbędne dla powstania w pełni autorskich rozwiązań projektowych. Bezpośredni kontakt i praktyka z materiałem dziewiarskim, jaką studenci zdobywają w czasie zajęć warsztatowych są tu nieocenione. Nie bez powodu to podkreślam - w ramach rozprawy doktorskiej opracowałam analizę struktur dziewiarskich - zbiór informacji, stanowiący podstawy wiedzy z zakresu projektowania i technologii ubioru dzianego. Zadaniem pracy było przedstawienie wiedzy techniczno-technologicznej w powiązaniu z możliwościami uzyskania zamierzonych efektów wizualnych w sposób zrozumiały dla studentów uczelni artystycznej. Brak publikacji z zakresu projektowania ubioru dzianego z elementami technologii stworzył potrzebę opracowania źródła wiedzy, przemawiającego do wrażliwości i możliwości pojmowania przyszłego projektanta ubioru dzianego. Wiadomości tam zawarte włączam w przygotowywanie wytycznych w nauczaniu.

Równolegle z udziałem w dydaktyce związanej z projektowaniem ubioru prowadziłam zajęcia z Materiałoznawstwa i Technologii Dżianiny dla studentów Pracowni Projektowania Ubioru Dżianego w latach 2011-2015. W ramach tego przedmiotu przybliżałam studentom zagadnienia związane z powierzchnią, splotem, surowcami, przygotowywałam prezentację przędz, organizowałam wyjazdy poza uczelnię, aby demonstrować im możliwości projektowo-realizacyjne współczesnych elektronicznych maszyn dziewiarskich. Obecnie sprawuję opiekę merytoryczną nad tym przedmiotem. Dla wszystkich prowadzonych zajęć opracowywałam programy nauczania i sylabusy przedmiotów.

Byłam recenzentem 31 prac dyplomowych, w tym 21 licencjackich i 10 magisterskich. Do chwili obecnej wypromowałam trzech studentów licencjackich, byłam również promotorem części teoretycznej pracy magisterskiej studentki Iwony Mitrowskiej. Kolekcja dyplomowa Aurelii Fąfary *Kolekcja dziewiarskich ubiorów damskich i męskich inspirowana*

atmosferą filmu „*The Gray*” została wytypowana do wzięcia udziału w pokazie najlepszych kolekcji dyplomowych *Gala Dyplomowa 2016*, zajęła I miejsce w konkursie *O złoty guzik Boruty* organizowanego w ramach Spotkań z Modą na Zamku Królewskim w Łęczycy w 2016 roku, brała udział w pokazie w Centrum Promocji Mody w Łodzi podczas polsko-francuskiego wieczoru „Pomiędzy sztuką, a technologią”, który zorganizował Konsul Honorowy Francji w Łodzi w związku z obchodami święta *Beaujolais nouveau*. Kolekcja dyplomowa Pauli Klaban była prezentowana podczas pokazu dyplomowego na Uczelni, dostała się również do finału prestiżowego Konkursu Złota Nitka, organizowanego w ramach wydarzenia Łódź Young Fashion 2017. Ewelina Szkuclarek ze swoją kolekcją dyplomową brała udział w pokazie najlepszych kolekcji dyplomowych podczas wydarzenia *Gala Debiuty* w Centrum Promocji Mody w Łodzi w styczniu 2019 roku. W obecnym roku akademickim 2018/2019 objęłam promotorstwem dwa dyplomy licencjackie (Pani Justyny Rożek oraz Pani Vanessy Mikulskiej), których obrony będą miały miejsce w lipcu 2019 roku. Pozostaje również do przeprowadzenia obrona pracy licencjackiej studentki Nicole Dylewicz z poprzedniego roku, która z gotową kolekcją nie mogła przystąpić do egzaminu w odpowiednim, wyznaczonym czasie. Jej dyplomowa z kolekcją ubiorów dzianych inspirowanych pracami Zahy Hadid znalazła się w finale Konkursu Złota Nitka organizowanego w ramach wydarzenia Łódź Young Fashion 2018. W chwili obecnej pełnię funkcję promotora pomocniczego w dwu pracach doktorskich. Praca mgr Małgorzaty Walaszczyk została już ukończona, a książki doktorskie znajdują się u recenzentów. Tytuł rozprawy to: „*Studium projektowe produktów z wykorzystaniem materiałów tekstylnych realizujących funkcję sprzętu rehabilitacyjnego*”. Moja rola polegała tam na wsparciu doktorantki w opracowaniu koncepcji i rozwiązaniach materiałowych dotyczących realizacji. W wyniku tej współpracy powstał szereg obiektów przestrzennych, wykonanych w technice dziewiarskiej, służących pacjentom po udarze ze spastycznością w rehabilitacji i powrocie do utraconej sprawności. Realizacje te, na tym etapie, uzyskały bardzo pozytywne opinie od zespołu współpracujących fizjoterapeutów. Nad drugą pracą doktorską, w której pełnię funkcję promotora pomocniczego – mgr Dominiki Łukawskiej, prace nadal trwają i są one na zaawansowanym poziomie. Tytuł rozprawy: „*Poza schematem. Kolekcja druków odzieżowych dla kobiet w rozmiarze plus-size. Korygowanie kształtu sylwetki za pomocą druków na tkaninie zintegrowanych z formami ubioru*”. Zakres współpracy z doktorantką polega na opracowaniu innowacyjnych rozwiązań dedykowanych kobietom w rozmiarze plus-size, łączących aspekt wizualny z funkcją w celu podwyższenia komfortu życia osobom z tej grupy odbiorców.

Dużym wyzwaniem dydaktycznym było dla mnie prowadzenie zajęć w języku angielskim, w których uczestniczyli studenci międzynarodowej wymiany programu Erasmus. Pracownia Projektowania Ubioru Dzianego cieszy się dużą popularnością wśród obcokrajowców. Być może przez swój unikalny charakter i tak rzadko spotykany, nawet za granicą, profil projektowy. Przez wszystkie lata współpracowałam z ponad 30 osobami z tego programu. Wielu osiągnęło wyniki na bardzo wysokim poziomie, tym bardziej, że pobyt ich

przeważnie kończył się po jednym semestrze. Efekty ich prac dwa razy do roku prezentowane są w różnych przestrzeniach galeryjnych na terenie naszej Uczelni. W ramach wymiany wykładowców programu Erasmus+ wzięłam udział w wyjeździe na Litwę, gdzie prowadziłam zajęcia ze studentami Vilnius Academy of Arts w maju 2018 roku. Projekt dydaktyczny składał się z warsztatów, prezentacji i autorskiej wystawy. Włączam się aktywnie w działania na rzecz rozwoju potencjału naukowego Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi. Byłam członkiem Komitetu Organizacyjnego Konferencji Naukowo-Warsztatowej *Estetyka japońska w modzie, sztuce i literaturze. Junko Koshino w ASP*, gdzie oprócz działań w zespole przygotowującym wystąpienia prelegentów wygłosiłam wykład pt. *Dzianina jako nośnik idei artystycznej w twórczości japońskich projektantów ubioru*. Wielokrotnie brałam również czynny udział w innych konferencjach naukowych w kraju i za granicą.

Prowadzona przeze mnie Pracownia aktywnie uczestniczy w wielu ważnych wydarzeniach promujących uczelnię takich jak: Fashion Philosophy Fashion Week Poland, Łódź Young Fashion, Eco Made Festiwal, Dni Otwarte ASP oraz Noc Muzeów poprzez udział w prezentacjach, wystawach i pokazach. Przygotowuję ekspozycje prac studentów Pracowni Projektowania Ubioru Dzianego oraz własnego dorobku artystyczno-projektowego promując ofertę edukacyjną Uczelni min.: podczas Międzynarodowych Targów Mody Fast Fashion organizowanych przez Ptak Expo w Rzgowie (wrzesień 2015, kwiecień 2016) oraz Targów Fast Textile w Nadarzynie (listopad 2017). Prace studentów, które powstały pod moim kierunkiem prezentowane były podczas wystawy i pokazu konkursowego *From One Asia to One World*, w Centrum Promocji Mody w 2017 roku, były nagradzane w wielu konkursach organizowanych min. dla takich firm jak: Freudentberg, Jeronimo Martins Polska, Adrian, Gabriella, Knittex, były również publikowane w czasopismach modowych. W 2016 roku byłam reprezentantką Katedry Ubioru ASP im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi na Międzynarodowych Targach Mody *Athens Fashion Trade Show 2016*, odbywających się w Atenach. Na zaproszenie pani Anny Barbarzak Ambasador RP w Atenach prezentowałam autorską kolekcję ubiorów dzianych. Uczelnia była promowana również poprzez prezentację prac projektowych studentów i absolwentów w formie katalogów i prezentacji multimedialnych. Greccy przedsiębiorcy wykazali duże zainteresowanie polską ofertą. Targi były okazją do wyeksponowania dorobku polskiej branży tekstylno-odzieżowej i osiągnięć polskich projektantów oraz do nawiązania kontaktów z partnerami greckimi. Udział ASP w targach stanowił kontynuację działań promocyjnych polskiej branży odzieżowej rozpoczętych przez Ambasadę RP w Atenach w grudniu 2015 w czasie wydarzenia promocyjnego „Polska - Where the unbelievable happens”. W tym samym roku pełniłam funkcję asystentki reżysera pokazu „Dwie katedry” towarzyszącego Nocy Muzeów w ASP w Łodzi, prezentującego prace studentów Katedry Ubioru Wydziału Tkaniny i Ubioru w Łodzi i studentów Katedry Ubioru Wydziału Architektury Wnętrz i Scenografii Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. W 2016 roku prowadziłam warsztaty dziewiarskie dla młodzieży i dorosłych towarzyszące Festiwalowi Nauki Techniki i Sztuki. Pełniłam funkcję koordynatora

performansu podczas Kongresu Nauki Polskiej w EC1 w Łodzi (maj 2017), gdzie studenci Pracowni Choreografii Akademii Muzycznej w Łodzi prezentowali układ artystyczny w dziewiarskich ubiorach autorstwa studentów Pracowni. Od 2016 roku jestem odpowiedzialna za zgromadzenie i przygotowanie materiałów informacyjnych do katalogu Gali Dyplomowej ASP, biorę również udział w redakcji tej publikacji. W latach 2014-16 należałam do zespołu do spraw organizacji pokazów kolekcji studentów Katedry Ubioru. Z chęcią wspieram inicjatywy skierowane do młodych projektantów ubioru – wielokrotnie byłam jurorem konkursu „O złoty guzik Boruty” organizowanego w ramach Spotkań z Modą na Zamku Królewskim w Łęczycy. W latach 2015/16 byłam kierownikiem projektu badawczego oraz członkiem zespołu to badanie realizującego: *„Badanie możliwości połączenia różnorodnych typów dzianin zastosowanych w ramach jednej formy odzieży oraz ich wpływ na efekt wizualny i funkcjonalność w ubiorze”* finansowanej ze środków MNISW w ramach dotacji podmiotowej na utrzymanie potencjału badawczego na rok 2015, który wniósł duży wkład również w proces dydaktyczny. W 2016 roku pełniłam funkcję komisarza Konkursu na projekty rajstop dla firmy Gabriella, organizowałam zwiedzanie fabryki, korekty, obrady Komisji Konkursowej oraz uroczystości wręczenia nagród. W wyniku tego konkursu zostało wdrożonych do produkcji ok. 18 projektów autorstwa 9 studentek. Od listopada 2016 roku pełnię funkcję Wydziałowego Opiekuna Praktyk Studenckich dla studentów licencjackich studiów stacjonarnych i niestacjonarnych Wydziału Tkaniny i Ubioru. Przeprowadzam procedury związane z podpisywaniem umów i rozliczeniami praktyk studenckich odbywających się kraju i za granicą. Pomagam studentom prowadzonej przeze mnie pracowni w nawiązaniu wartościowych kontaktów z firmami, gdzie mogą mieć dostęp do technologii najnowszej generacji. Od tego roku akademickiego jestem wyznaczona jako osoba pełniąca funkcję komisarza obron dyplomów magisterskich i licencjackich studiów stacjonarnych i niestacjonarnych studentów Katedry Ubioru ASP w Łodzi. Moja działalność dydaktyczna, działania promocyjne i projektowe zostały docenione przez władze naszej Uczelni. W 2015 roku otrzymałam Wyróżnienie Rektora ASP w Łodzi, w kolejnym Nagrodę Zespołową Rektora ASP, w ubiegłym roku Nagrodę III stopnia Rektora ASP w Łodzi min. za wyróżniającą się aktywność organizacyjną, zaangażowanie w prace na rzecz Katedry Ubioru i Wydziału Tkaniny i Ubioru oraz wzorową postawę w pracy dydaktycznej. Praca wykładowcy, aktywność popularyzująca naukę i sztukę obok działalności projektowo-naukowej są dla mnie źródłem ciągłego rozwoju intelektualnego i artystycznego, stanowią wyzwanie prowadzące do nieustannego kształtowania i wzbogacania własnej osobowości.

(dokumentacja wybranych realizacji studenckich powstałych pod moją opieką - zał. nr 4)



BIBLIOGRAFIA

- Edelkoort Li, Sissons Juliana, *Basics, Knitwear, Fashion Design 06*, AVA Publishing SA 2010, str. 65, tłumaczenie własne.
- Jaciv Roman. gazeta «День» www.day.kyiv.ua №18-19, str. 17
- Kobro Katarzyna, Władysław Strzemiński, *Kompozycja Przestrzeni. Obliczanie rytmu czasoprzestrzennego*, tom II Biblioteki „a.r.”, Łódź, 1931, str. 93
- Merrill Jean, G.DeMeyere, Karen Ben-Horin, *The Sweater. A history*, Schiffer Publishing Ltd, Atglen, 2017, str. 184
- Płachta Dmitry, gazeta «День» www.day.kyiv.ua №18-19, str. 17
- Sissons Juliana, *Basics, Knitwear, Fashion Design 06*, AVA Publishing SA, 2010, str. 9
- Tkanko Zenowia. gazeta «День» www.day.kyiv.ua №18-19, str. 17